

H v o r f o r

d e U n g e

f o r a g t e r

O S .

af

Gunner Engberg.

Et Radioforedrag

O. Lohse — København
1934.

Trykt efter opfordring

Missionstrykkeriet København V.

De vil have lagt Mærke til, mine Tilhørere, at Foredragene i »Tidens Spørgsmaal« er to Slags: Enten holdes de af Fagmænd, som giver os den nyeste, saglige

Oplysning om et Tidsproblem; eller ogsaa er Foredragsholderen blot en Mand med en Mening: En Kvinde eller en Mand, som — ganske uvidenskabeligt, men meget personligt — giver os sin Mening om et Spørgsmaal, der ligger i Luften.

Det er den Slags, De møder i Aften: bare en Mand med en Mening om Forholdet mellem os og de Unge.

De vil jo indrømme, at et Foredrags Værdi er ganske uafhængig af, om man er enig med Taleren eller ej. Det et netop tidt frugtbart at møde en Mening, man ikke deler! Det rent ideale, naar Talen er endt, vilde være, om Diskussionen fortsatte sig rundt i Stuerne, hvor Talen høres, — ikke om Taleren, men om Talen.

Vi skal tale om Tidens Ungdom og de Grunde, den har til at foragte os ... (Det lyder ikke pænt; men Situationen er alvorlig).

Hvem er os?

Det er os ældre simpelthen, den Slægt, hvortil jeg hører, de 50- og 60- og 70-årige, som ikke kan fralægge os vort Ansvar for den Situation, hvortil de Unge vokser op. Vi er alle i samme Baad. Jeg f. Eks. kan kritisere min Generation, men jeg kan ikke melde mig ud; jeg kan ikke fralægge mig Medansvar. Jeg maa naturligvis dele Skæbne i de Unges Dom med de andre ældre, selv om jeg i Aften giver mit eget Slægtled paa Hattepullen for de Unges Skyld.

Det skulde være overflødigt at sige, at jeg *taler uden Mandat*. Der er ingen bestemt Gruppe af Unge, som har sendt mig frem. Jeg giver de Argumenter, jeg har samlet op imellem Unge, og eet, jeg selv har fundet paa. Men ingen har bedt mig sige dem.

Jeg sagde for et Øjeblik siden, at De her blot møder en Mand med en Mening. Nu giver jeg mig ud for at referere de Unges Mening. Vel, hold de to Ting sammen! Jeg tror virkelig, jeg gengiver mange Unges Mening; men jeg udvælger noget, der efter mit eget Skøn er Mening i.

Man skal ikke lede efter *Partipolitik* i dette Foredrag. Talen kan ikke være partipolitisk, fordi de Unge jo er delt i politisk Henseende, og det er jo i Øjeblikket min Interesse at holde de Unge sammen, — saalænge vi overvejer deres Forhold til os ældre.

Man kan maale et *Samfunds Sundhed* paa flere Maader, f. Eks. ogsaa paa, hvordan Forholdet er mellem de Gamle og de Unge.

Et Folks Sundhed maales paa, at den ene Generation kan kendes ved den anden, at de Unge kan være os bekendt, og vi kan være dem bekendt.

»Læ wos ålti blyw ve de!
Faer sin Båen ka kjennes ve!«

Ja, dette kan siges stærkere:

Et af de sundeste Folk i Verden, i visse Henseender i hvert Fald, er formentlig Jordens største Folk, det kinesiske.

Der laa en Kineser og skulde dø paa et Missionshospital. Han laa og bebrejdede sig selv to Ting: Det ene var, at han døde før sin Mor; det andet, at han skulde dø, forinden han havde truffet Aftale om sin 10-årige Søns Ægteskab.

Smiler De, mine Tilhørere? Smil kun ad den kinesiske Overdrivelse. Vi lader jo de Unge selv om Ægteskab, og det er maaske ogsaa bedre. Og vi faar jo ikke ligefrem Selvbebrejdelser, hvis vi dør før vore Forældre! Men De maa

endelig beundre den Tankegang, den Livsindstilling, som ligger bag ved det kinesiske Træk, — nemlig dette, at den enkelte føler sig som et *Led i Slægtens Kæde*, med Ansvar og Opgave baade tilbage og frem. Det skal være tungt, hvis man dør, før man har sørget for sin gamle Mor, og inden man har sørget for sin unge Søn (om ikke netop med Ægteskab). De ældre skal sætte deres Existens ind paa god Omsorg for Børnene og for saa vidt for de Unge med. De Unge paa deres Side skal vedgaa Arv og Gæld.

Men her er det lige akkurat, det kniber mellem os ældre og Tidens Ungdom. Der er ved at gaa Brud paa Slægtens Følelse af Sammenhæng.

Jeg brugte det smukke Udtryk: »vedgaa Arv og Gæld.« Det er altsaa eet af Kendetegnene paa Folkets Sundhed, at hver ny Slægt vedgaa Arv og Gæld, — selv om den maaske ikke er lige stolt af det altsammen. Hver ny Slægt skal med Glæde anerkende Arven og føre den videre;

»fra Fædre er det kommet,
til Sønner skal det gaa.«

Og hver ny Slægt skal sætte sit Arbejde ind paa at betale Gælden — uden større Protest!

Men er det ikke saadan, at vi har omkring os en ung Slægt af »*Protestanter*»? Mange af dem er usikre overfor Arvens Værdi, og de protesterer Gælden.

Vi har sikkert aldrig i Danmark haft en Generation af Unge, der bruger Mund overfor de Ældre som den Ungdom, vi har nu! Alle politiske Partier kan tale med derom. Kirken desværre ogsaa. Se til de Blade, de Unge redigerer! Eller tag en Aftenstund en fuldkommen oprigtig Diskussion med nogle Unge!

Er det for stærkt at sige, at de foragter os? Jeg vil ikke skændes med nogen om et Ord. Vælg et andet, hvis Ordet »foragter« er Dem for krast. Men den, der vil benægte *Sagen*, stikker Hovedet i en Busk. De skal blive nødt til at indrømme, at det just er *Agtelse*, det kniber med fra de Unges Side, — og *dette* er det værste, der kan siges.

Hvis jeg maa sige, f. Eks. om en Medarbejder: »Vi harmonerer ikke videre godt, men jeg har Agtelse for den Mand« — det gaar an! Men hvis jeg siger: »Jeg kan meget godt lide Petersen, men jeg respekterer ham ikke en Døjt!« — saa er det galt! Gensidig Agtelse er nødvendig baade i Medarbejderskab, i Ægteskab og i Forholdet mellem Generationerne.

Men vi har som sagt, især siden Krigsaarene, faaet en (delvis) ny Tone mellem Ungdommen. De er ved at foragte os.

Lad os stoppe et Øjeblik: kunde man vende det hele om og sige, at *vi* — de ældre — foragter *dem*?

Saadan vilde vi aldrig sige. Selv dér, hvor vi ser paa de Unge med mest Misbilligelse, vilde vi i hvert Fald skrive Ordet ned, *meget* ned! Maaske har vi ældre lært at bruge lidt mere dæmpede Ord. I hvert Fald er der noget, som bryder Spidsen af vore bitreste Tanker overfor Ungdommen — og det er, at de er *vore Børn*. At anklage dem er i nogen Grad at anklage os selv. Hvem har de det fra? Hvem har opdraget dem? Hvilket Exempel har vi givet dem? Anklager, der slynges imod Ungdommen fra de ældres Side, er en Boomerang; den vender tilbage og saarer os selv.

Jeg tror for Resten, at min Generation som Helhed har begaaet een bestemt Fejl overfor de Unge, og at den straffer sig netop her. Vi har opdraget dem for slapt, og det straffer sig — ikke bare, naturligvis, i den Tone, hvor de taler til os og om os, men ligefrem i, at de agter os mindre, end hvis vi havde taget dem med større Myndighed, fra de var smaa.

Jeg taler om min Generation som Helhed; ikke om det enkelte Hjem. Og det er for Resten heller aldeles ikke den familiære og muntre Tone i Hjemmet, jeg vil tillivs. Tværtimod; den elsker jeg. Vi vil aldrig tilbage til tidligere Tiders *Afstand* mellem Slægtledene. Men vi har haft — og brugt — for lidt Myndighed. Det er én af Grundene til, at det kniber med Agtelsen. (Dette er *min* Grund; den har de Unges Snak ikke givet mig).

Hvordan bliver nemlig Agtelse til? Ved det gode Eksempel og tillige ved Myndighed. Børn faar Ærbødighed for deres Forældre dér, hvor der er noget, som er de ældre *helligt*; som de bøjer sig for; — og som de kræver Ærbødighed for. Ved at holde Loven og kræve Loven overholdt faar en Slægt Autoritet. Hvis de Unge ikke agter os, er det delvis den slappe Opdragelses Skyld.

Naar vi ældre ømmer os ved at bruge stærke Ord i vor Kritik af Ungdommen, saa er det ikke bare, fordi saadanne Anklager giver Bagslag til os selv, men fordi vi *elsker* de Unge.

Der er den Mærkelighed i Tilværelsen, at Forældre normalt holder mere af deres Børn, end Børn holder af Forældrene. Det er ingen særlig Dyd hos os ældre; det ligger i Naturens Orden. Vi faar i Almindelighed ikke gengældt vore Forældre den Kærlighed, vi skylder dem. Tidt har vi mistet dem, inden vi rigtig opdager, hvad de var for os. Men vi kommer godt nok til at betale Gælden, nemlig til vore Børn! Dér er det *os*, som elsker mest! De Unges Tid kommer ogsaa engang — overfor deres Børn!

Men lidt skulde der jo ogsaa blive til os, til den ældre Slægt, baade af Hengivenhed og al Agtelse!

Og nu er vi saa igen ved Spørgsmaalet: Foragter de os? Og *hvorfor*?

For en halv Snes Aar siden fik vi gerne *Verdenskrigen* stukket ud. Det var os ældre, som lavede Krigen! Nu kom Ungdommen med »den nye Tid«, — og var de bare kommet til Styret itide, saa var der ikke blevet nogen Krig!

Saadan hed det. Der var i dette en god Del af *Frase*. Her i Landet lavede vi jo i hvert Fald ikke Verdenskrig. De Unge er næppe heller mere saa sikre paa, at god Vilje er nok til at holde sig udenfor en Krig. Men vi kan spare os at gøre op med Frasen, for de Unge river os ikke mere Krigen i Næsen som Grund for deres ringe Tanker om os.

Hvad siger de da?

De siger for det første, at *vi har pantsat dem*.

Jeg skal forklare mig. Vi taler nu om de økonomiske Forhold.

Der er altid en Art økonomisk Problem ved Overgangen fra een Slægt til en anden. Dette kan under normale Forhold udtrykkes saaledes, at de Unge vil uvilkaarligt vente at kunne begynde dér, hvor deres Forældre endte.

En Mand har brugt Barbersæbe, til han blev 40. Saa opdager han Barbercreme og finder den behageligere; dyrere, men behageligere. Men naturligvis: hans Sønner begynder med Barbercreme!

Det koster kun 2 Kr., Far,« siger en Dreng. »To Kroner!« tænker hans Fader, »to Kroner! Da jeg var i hans Alder trak jeg en Ko to Mil for 25 Øre, og jeg syntes, jeg blev rigtig godt betalt. Det var saa to Mil hjem igen, hvor jeg ganske vist var saa heldig at komme op at køre et Stykke af Vejen.« Men Tiderne har forandret sig. Sønnen er bedre vant. Forældrene, hele Slægten, har jo faaet bedre Raad, — og Børnene tror som sagt, de skal *begynde* paa det Plan, hvor Forældrene *endte*. Gulvtæpper maa man dog have, ikkesandt; og en Bil helst. Ja, dér er de gamle nemlig endt, og dér vil de Unge begynde.

Dette er det normale, økonomiske Problem ved et

Slægtsskifte, og det kan godt volde Vanskeligheder.

Men nu er Forholdene *unormale*, som vi alle ved. Nu er Strømpen sandelig krænget ud den anden Vej! Vi kan ikke engang byde de Unge de Kaar at begynde med, som vi selv fik.

Man véd, at i Maj i Fjor gik der 33,000 Unge arbejdsløse i Alderen 18—22 Aar; altsaa de Aar, hvor de netop skulde lægge Grund til deres Fremtid, — og i Maj Maaned, i den gode Arbejdstid!

Vi fik en Lov af 20. Maj, som berettiger til at give de Unge Beskæftigelse ved visse ekstraordinære Arbejder. Vi har brugt Loven saa lidt, at der ad den Vej kun er skaffet Arbejde til 5—600 daglig. 5—600 af 33,000!

Lad dette ene Exempel, Arbejdsløsheden og Udsigtsløsheden, være nok.

Vi har sørget daarligt for vor Ungdom.

»Ja, men vi har ikke haft Raad til at gøre det bedre,« siger vi maaske.

Hvad siger de Unge?

De spørger, hvor Pengene er blevet af? »Har I levet dem op?«

Prøv at snakke med de Unge om den danske Statsgæld, bare de udenlandske Laan, som er de mest onskabsfulde.

Og om Kommunernes Gæld!

Jeg skal ikke trætte nogen med Tal. Men saa og saa mange Millioner skylder vi udenlands, og saa og saa mange Millioner maa vi betale hvert Aar i Renter, — og Rentebyrden er højst ubehagelig med den Kronekurs, vi har nu!

Fortæl de Unge (for de maa jo kende Sandheden, til deres Orientering, enten den er os behagelig eller ej), at i 1913 var Statens udenlandske Gæld kun 336 Millioner og Kommunelaanene forholdsvis beskedne. Og vent saa paa, at En siger: »Kunde I ikke have bragt Gælden ned i Stedet for at sætte den op? Tjente I ikke godt i nogle Aar? Hvorfor tænkte I ikke paa os, paa næste Slægt?«

Der var engang en Konge i Danmark, *Kristoffer den Anden* hed han, om hvem vi lærte i Skolen, at han Stykke for Stykke pantsatte sit Land; han tog Laan i Lolland, i Falster o. s. v.

Jeg tør nok sige, vi Drengene fik ingen større Agtelse for Kristoffer den Anden. Vi havde ikke mindste Sympathi med hans Vanskeligheder; vi fordømte den Maade, hvorpaa han reddede sig ud af dem.

For Tidens Ungdom er min Generation Kristoffer den Anden. De Unge har ikke større Medfølelse med vore Vanskeligheder. De kritiserer den Maade, hvorpaa vi har ordnet os. *Vi har pantsat dem*, siger de, med alle disse her længevarende, udenlandske Laan. Dem skal de jo betale. Vi kommer jo ikke videre end nødvendigt, i disse Valutatider, med vore Afdrag. »I skulde ikke have gjort al den Gæld«, siger de Unge; »I skulde have spændt Livremmen ind, sparet, — i hvert Fald saa meget, at der nu var Raad til at byde os ligesaa gode Kaar for at komme i Gang, som jeres Fædre bød jer!

»Hvad vil I i Grunden gøre?« spurgte jeg en ung Mand, »naar I venner jer til at bruge saa meget paa jer selv, og naar saa Tiderne er daarlige, og naar endda Regningen fra vores Tid præsenteres?«

Ved De, hvad han svarede?

Han var snarere kaad end bitter; hans Svar lød kynisk, men var ikke saa slemt ment.

Han sagde: »Vi betaler ikke. De kan tage Gravstenene, siger vi.«

Gravstenene. Det er din og min Gravsten, min Tilhører;

den ældre Slægts Gravstene.

De bliver nu ikke meget værd i Handel. De kan ingen Gæld betale. Den næste Slægt slipper ikke udenom Gælden. Men den føler sig pantsat af sine Forældre. Det er den ene Anklage.

Naar mit Slægtled skal forklare, hvad vi har brugt de mange Penge til, kan vi finde paa at sige: »Blandt andet til at sørge for jer! Sikke Skoler, vi har bygget jer! Sikke Lærestalter!«

Men saa er der nogle Unge (og det er et forfærdende Antal i Sammenligning med tidligere Slægtleds) — nogle Unge, undertiden stille og bitre Unge, som kan svare:

»*Skoler*— det kan være meget godt. Vi ved nok, I snakker om »Barnets Aarhundrede«. Men *I skulde hellere have ladet os beholde vore Hjem*«.

Her er Anklage Nr. 2.

Det er de saakaldte »fraskilte Børn«, der taler, Børn fra de opløste Hjem. Far og Mor gik fra hinanden, og dermed gik i Almindelighed *Hjemmet*, i rigeste Forstand, fra Børnene.

Jeg véd nok, jeg her rører ved noget meget ømtaaleligt. Det er ikke min Mening at dømme i det enkelte, splittede Hjems Sag. De paagældende har tidt selv lidt saa meget, at vi andre helst maa holde Mund.

Men det er umuligt at nægte, at vor Generation har forsynet sig imod et Hold af Børn; men det er ikke almindelig erkendt, at maaske er der ingenting, som har nedbrudt den unge Slægts Agtelse for os saa meget som de mange, mange Skilsmisser.

Maaske er der dog alligevel een Omstændighed, som er værre, i hvert Fald for en vis Del af Ungdommen. Jeg tænker paa den Dag, da de kommer til at ræsonnere over, hvordan den ældre Slægt *gør dem Livet sværere* i seksuel Henseende, og at dette gør vi for Penges Skyld, »for gemen Profit«, som de siger. Her er den 3. Anklage.

Jeg skal visselig ikke udpensle dette. Det er altfor pinligt. Men der kommer en Dag, da de Unge opdager, at der er *Penge* i Pornografi, i »dristige« Romaner og i smarte Forlæggerreklamer, som spiller paa det seksuelle; — i skidne Billeder; Afklædningsnumre i Biografen og æggende Scener i Theatret. Vil man tænke over dette, saa er dette den største *Raahed*, vi byder Ungdommen. Der er jo nemlig en Del af de Unge, som gerne vil sætte en Ære i at leve et rent Liv, og som instinktmæssigt føler, at uden Kyskhed og Troskab imellem to er Elskov lidet eller intet værd.

De Unge, vi her taler om, véd altfor godt, at det er ikke let at være ung i en seksuelt overophedet Tid. De véd godt, at jo mere den ensomme Ungdoms seksuelle Liv faar Lov at sove, at hvile, at *være i Fred*, des bedre gaar Dagene; des lettere er det at leve.

Og saa kan de Unge finde paa at sige noget, som har følgende Mening: »I skriver undertiden om »Ungdommens Aarhundrede«. Der gøres saa meget for de Unge. Der er Ungdomsforeninger, fine Bygninger osv. osv. Men paa hvert Gadehjørne ophænger I Billeder og Tidsskrifter og Bøger, hvorpaa I vil tjene Penge — ja, er det i Grunden andet, I vil? — og I har vist glemt *den Plage*, I dermed forvolder os. I gør jeres til at fremkalde en sexuel Oprevhed, som ikke

har nogen fornuftig Mening, — og det for en Ungdom, som netop, paa Grund af de økonomiske Forhold, maa vente længere og længere med at stifte Hjem!»

Det er rigtigt, at skulde nogen Slægt af Unge have Lov at gaa i Fred for al udefra kommende sexuel Irritation, saa er det dem, der er unge i disse Tider.

Nu er vi ganske nær, mine Tilhørere, ved det Ord, jeg frygter mest af alle i de Unges Mund: »*I Hyklere!*« — sagt (eller blot tænkt) om os ældre.

Har De bemærket en karakteristisk Forskel mellem de Unges Hykleri og de Ældres (naar det forekommer)? De Unge har nemlig ogsaa, nogle af dem, deres Hykleri: De gør sig *værre, end de er*. De skal være raske, respektløse, Realister, Kynikere, og jeg véd ikke hvad. Det er en Overgang, som Ræven sagde! Det er kun en Overgang hos dem, der er fine indvendig. Men mange Unge hykler altsaa en Overgang og gør sig, lejlighedsvis, værre, end de er.

Hvis vi ældre derimod hykler, saa gør vi os *bedre, end vi er*. Og der er, med Rette, ingenting, de Unge foragter saa meget som den Slags Hykleri.

Men det *kan* ske, at de Unge i dette Ord samler deres Anklager mod vor Slægt. Vi hykler, synes de.

Vi praler af Nationens høje Levefod; — men vi byder daarlige Kaar for Ungdommen!

Vi laver fin Turistreklame med smukke, offentlige Bygninger; — men vi har utallige splittede Hjem!

Vi forsvarer Trykkefrihed og Forlystelsesfrihed; men vi finder os i, at den ædle Trykkefrihed og den maaske knap saa ædle Kunst misbruges paa det væmmeligste for Pengevindings Skyld — og gør Livet sværere for de Unge. Altsaa: Hykleri!

Jeg skal skrive Anklagerne imod os om til een Sætning: Hvad er det bedste, vi véd at sige om vore Forældre?

Det bedste, en voksen Datter eller Søn kan sige om sin Far og Mor?

Det var os, de levede for.

Saadan siger vi, — og dermed har vore Forældre i saa Fald bundet os til sig med Taknemlighedens, Kærlighedens og den dybe Agtelses Baand.

Men det er *dette*, de Unge ikke kan sige om os ældre. Er det nødvendigt her at bemærke, at det er grimt, naar de Unge kommer aabenlyst og skriver os Regninger! (Vi har jo bl. a. ogsaa gjort noget godt for dem.)

Jeg sætter aldeles ingen Pris paa en kæphøj Ungdom, som vilde sige: »Det er vel nok os, I lever for«.

Hvis nogen tror, jeg med dette Foredrag vil snobbe for de Unge, saa tager han meget fejl. Hverken i Aften eller ved andre Lejligheder!

De Unge staar sig naturligtvis ved at have Ærbødighed, ja, Ærbødighed for den ældre Slægt.

NB.: Saa maa vi være saadan, at de kan agte os, — og det er det, vi taler om i Aften. Jeg præker jo ikke her for de Unge, men for min egen Generation. Og det er der for Resten ingen Løjer ved! Jeg skal gerne tilstaa, at jeg efterhaanden har tabt Lysten til — ja, endog til at holde dette Foredrag. Det er ellers tidt morsomt at holde Foredrag; men det er ikke morsomt, føler jeg nu — at gøre op med sin egen Samtid; og dette er jo en Stump Opgør!

Har vi levet for næste Slægt? Det er Spørgsmaalet. Det skal enhver Slægt, og kun derved vinder den Agtelse.

Kineseren havde jo nemlig Ret. Hans Sorg var, at han følte sig skyldig baade tilbage og frem, baade overfor Fortiden og Fremtiden.

Overfor »Fortiden« staar vi ikke saa helt daarligt. De Gamle har vor Generation sørget ret godt for, især ad offentlig Vej; bedre da end nogen tidligere Slægt har gjort det. Men »Fremtiden« er vi skyldige overfor; *de Unge* har vi ikke sørget for med Visdom, med Myndighed og især ikke med Selvfornægtelse.

Vor Slægts Grundfejl er den, at vi har tænkt for meget paa: *selv* at have det godt. Manglede vi Penge, saa laante vi. Var en ulykkelig gift, saa kunde han forsøge Lykken med en anden. Vi har tjent Penge paa enhver Maade, Straffeloven tillod, og den tillader meget, f. Eks. en Trafik med pikante Bøger og dito Billeder, som gør Livet sværere for dem, for hvem det kan være svært nok, de ensomme unge Mænd.

Vi har, i nogen Grad, levet efter det væmmelige Ord: »Aprés nous le deluge«, efter os komme Syndfloden. *Bare det gaar i vores Tid!*

Og dette er, siger jeg (og tænker somme Unge) det stik modsatte af, hvad man venter sig af Far og Mor, af det ældre Slægtled.

En Moder kender Ordet, Moderens Ord: »Uden Hvedekornet falder i Jorden og dør, bliver det ene; men hvis det dør, bærer det megen Frugt«. Saadan sætter Kvinden Livet ind i sit Moderkald.

En Fader skal erindre den mest mandige af alle Maximer, at »den, der vil bjerge sit Liv, skal miste det, men den, der mister sit Liv (den, der sætter Livet ind) skal vinde det«.

»Setzet Ihr nicht das Leben ein,
nie wird euch das Leben gewonnen sein«.

Det er *Schiller*, som saaledes sætter Jesu Ord paa Vers.

At sætte sin Existens ind for noget, som er større end En selv, f. Eks. for *Slægtens* Liv og Lykke, det er at leve, — at leve det mindeværdige Liv, det, som fortjener en Mindesten.

Kunde vi ikke se Sandheden om vort Slægtleds egenkærlige Liv i Øjnene og tage os sammen?

Ogsaa for at vinde eller bevare de Unges Agtelse!

For igen at forme det konkret:

1. *Nu ingen flere Laan!* Hellere da Skatter, Skatter, Skatter, hvis de er nødvendige, især hvis de er nødvendige for at give den unge Slægt gode Chancer. Professor *Jens Warming* har givet en morsom, moderne Omskrivning af Skriftens Ord: »Gud elsker en glad Giver.« Det hedder i vore Dage: »Gud elsker en glad Skatteyder.«

Ikke lange Laan, som næste Slægt skal betale, men Skatter saalænge vi kan betale.

2. Nu er det Tid at bremse op for Skilsmisse-Lavinen, Den vokser ellers fra Aar til Aar. Det er let nok at formane! Saa lad mig da gøre det: Lad Ægtefolk, som har svært ved at være lykkelige sammen, lad dem søge Gud sammen, og dér se at lære at tilgive — ikke syv Gange, men syv Gange halvfjerdsindstyve Gange.
3. Nu ikke noget overfladisk eller hyklerisk Forsvar for den halve og hele Pornografi og al anden sexuel Irritation i Billeder og paa Theatre.

Kom ikke for let forbi dette sidste! Vær opmærksom paa, at naar en Del af Ungdommen sværmer for Nazismen, saa er een af Grundene den, at de har hørt, Nazisterne er ved at feje Griseriet ud af Fædrelandet. Vi skulde kunne gøre det samme uden Nazisme!

Nu aabent Tilbagetog fra vore Fejltagelser i Stedet for Hykleri. Hvor tidt vilde Forholdet mellem de Unge og de Gamle ikke lettes, hvis de Unge af og til, naar det var sandt saaledes, saa os i aabent Tilbagetog!

Saadan kunde vi vinde eller bevare de Unges Agtelse.

Jeg for min Del vilde gerne, at min Gravsten skulde faa Lov at staa i Fred.

